práci; oznámil, že se k líčení nedostaví, poněvadž má za to, že se konati nebude, a podotkl na konci, že »jestli se tak stane, je jist, že zákonitě se věc rozřeší i bez jeho přítomnosti«. Tím obžalovaný projevil souhlas, aby se hlavní líčení konalo v jeho nepřítomnosti a nepřísluší mu proto právo odporu proti kontumačnímu rozsudku (rozh. č. 2408 Sb. n. s.). Nad to není okolnost, uplatněná v odporu obžalovaného, že prý obžalovaný měl za to, že bude líčení vzhledem k onomu přípisu odročeno, neodvratnou překážkou, která obžalovanému zabránila dostaviti se k hlavnímu líčení (§ 427, odst. 3 tr. z.). Nebylo proto odporu vyhověno.

Zrušovací soud nepřihlížel k odůvodnění odporu obhájcem chudých, poněvadž bylo podáno až po uplynutí třídenní lhůty od doručení kontumačního rozsudku odžalovanému; jeť odpor v této lhůtě též odůvodniti (rozh. č. 2512 Sb. n. s.).

Čís. 6415.

Obecnímu zřízenci nelze upříti ochranu podle § 68 tr. z. proto, že nebyl vzat do přísahy a že při výkonu služby neměl úřední šat nebo odznak.

Obecní ponocný, přijatý obecním zastupitelstvem a vzatý starostou do slibu, je osobou v § 101, odst. 2 tr. z. uvedenou a tedy veřejným úředníkem ve smyslu § 153 tr. z.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1939, Zm II 182/39.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle §§ 312, 313, odst. 2 tr. z., vyhověl však zmateční stížnosti státního zastupitelství do téhož rozsudku, zrušil napadený rozsudek, pokud jím byl obžalovaný odsouzen pro přestupek podle § 312 tr. z. spáchaný skutkem, s nímž byly spojeny následky, v důsledku toho zrušil rozsudek i ve výroku o trestu jakož i ve výrocích s tím souvisících a uznal obžalovaného vinným zločinem těžkého poškození na těle podle § 153 tr. z., jehož se dopustil tím, že dne 28. ledna 1939 v N. úmyslně na těle ublížil obecnímu strážníku a ponocnému P., tedy veřejnému úředníku, když vykonával své povolání.

Z důvodů:

Nalézací soud zjistil na základě výpovědi svědka P., že byl svědek přijat obecním zastupitelstvem v N. za obecního strážníka, že tuto službu nastoupil dne 1. ledna 1939 a dne 8. ledna 1939 že byl vzat starostou obce do slibu a že v noci konal službu ponocného, jako každý obecní strážník v N. Toto zjištění má plnou oporu ve výpovědi svědka P., který zejména výslovně udal, že v N., malé to obci o 450 obyvatelích, je zvykem, že obecní strážník dělá v noci od dvaceti dvou do dvou hodin

také službu ponocného. Rozsudek není proto neúplný, ani netrpí úplným nedostatkem jakýchkoliv nebo alespoň logických důvodů, jak mu to zmateční stížnost vytýká. Ke skutečnostem, že si obec N. obecního strážníka každoročně volí, že P. nebyl vzat do slibu okresním úřadem a konal službu v občanském šatě, nemusil nalézací soud přihlížeti, protože jsou nerozhodné pro posouzení viny obžalovaného. Ochranu podle § 68 tr. z. nelze totiž obecnímu zřízenci odepříti proto, že nebyl vzat do přísahy vůbec nebo příslušným politickým úřadem a že při konání své služby neměl úřední šat nebo odznak (rozh. č. 3212, 3414 Sb. n. s.).

Na základě výpovědi svědka P. zjistil nalézací soud dále, že ho obžalovaný znal a že svědek vyzval obžalovaného, když se na něho počal sápati, aby ho nechal v pokoji konati povinnost. Na základě těchto jakož i dalších zjištěných skutečností, že obecní strážník v N. koná vždy také službu ponocného a že P. již ve své funkci obecního strážníka doručoval obžalovanému různé úřední listiny, což v N. vykonává vždy obecní strážník, došel nalézací soud ke skutkovému závěru, že obžalovaný v době činu věděl, že P. koná službu obecního ponocného. Tento závěr proto netrpí úplným nedostatkem důvodů, vytýkaným zmateční stížností. Skutečnost, že byl P. v občanském šatě, nemá vzhledem ke zjištěným skutečnostem významu ani pro právě zmíněné vědomí obžalovaného. Okolnost, že P. neprováděl proti obžalovanému žádný služební výkon, je pro skutkovou podstatu přestupku podle § 312 tr. z. vůbec bez významu. Zmateční stížnost obžalovaného byla proto zamítnuta.

Naproti tomu jest odůvodněna zmateční stížnost státního zastupitelství, napadající pouze výrok odsuzující obžalovaného pro přestupek podle § 312 tr. z. spáchaný s k u t k e m a dovozující s hlediska zmatku podle § 281, č. 10 tr. ř., že zjištěné jednání obžalovaného tvoří v tomto směru skutkovou podstatu zločinu podle § 153 tr. z. Nalézací soud zjistil, že P. konal v době činu svoji službu jako obecním zastupitelstvem přijatý a obecním starostou do slibu vzatý obecní ponocný obce N. a že si toho byl obžalovaný vědom. Správně dovozuje zmateční stížnost, že P. patřil mezi osoby uvedené v § 101, odst. 2 tr. z., které mocí veřejného příkazu, přímo nebo nepřímo daného, ať jsou pod přísahou čili nic, jsou povinny obstarávati práce vlády, a že byl tudíž veřejným úředníkem ve smyslu § 153 tr. z. (rozh. č. 3414 Sb. n. s., č. 2303 víd. sb.). Nalézací soud dále zjistil, že obžalovaný P-a, když vykonával svou službu, chytil dvakráte pod krkem, povalil ho na zem obličejem k zemi, klekl si na něho a držel ho tak vždy chvíli na zemi a způsobil mu při tom poranění kvalifikované za lehké uškození na těle (pohmoždění obličeje, šíjové krajiny a pravé poloviny beder). Ze zjištěného děje je pak zřejmo, že obžalovaný ublížil P-ovi na těle úmyslně, to jest že proti němu jednal v úmyslu zle s ním nakládati. Tím jsou splněny všechny náležitosti skutkové podstaty zločinu podle § 153 tr. z. po stránce objektivní i subjektivní. Nalézací soud tím, že toto zjištěné jednání obžalovaného podřadil nesprávným výkladem zákona ustanovení § 312 tr. z., které se na ně při správném výkladu zákona nevztahuje, zatížil rozsudek zmatkem podle § 281, č. 10 tr. ř. Odůvodněné zmateční stížnosti bylo proto vyhověno, rozsudek byl zrušen v napadeném výroku a v důsledku toho i ve výroku

o trestu a ve výrocích s ním souvisících, bylo rozhodnuto hned ve věci samé (§ 288, odst. 2, č. 3 tr. ř.) a obžalovaný byl uznán vinným zločinem podle § 153 tr. z.

Čís. 6416.

Soud není povinen upozorniti svědka na dobrodiní podle § 153 tr. ř.

Sankci podle § 199, písm. a) tr. z. podléhá i křivá výpověď osoby, která měla býti podle § 152 tr. ř. zproštěna povinnosti vydati svědectví nebo mohla odepříti výpověď podle § 153 tr. ř.

Svědecká výpověď osoby, která byla již podle trestního oznámení podezřelá z trestného činu, o jehož rozhodných okolnostech vypovídala, nemůže býti pokládána za svědectví podle § 199, písm. a) tr. z.

Ustanovení § 10 zák. č. 48/1931 Sb. z. a n. se vztahuje vůbec na odsouzení za čin, spáchaný ve věku mladistvém.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1939, Zm II 194/39.)

Napadený rozsudek zjistil tyto skutečnosti:

Proti Jarmile M. bylo u okresního soudu v N. zahájeno přípravné vyhledávání pro zločin vydírání podle § 98, písm. b) tr. z., jehož se podle trestního oznámení dopustila tím, že v roce 1935 posílala obžalovanému A. a jeho otci dopisy, v nichž obžalovaného A. označovala za otce svého nemanželského dítěte a žádala o peníze hrozíc, že ho jinak udá soudu a věc veřejně vyhlásí. M-ová uvedla, jsouc slyšena jako obviněná, že s obžalovaným A. v roce 1934 vícekráte souložila, že z tohoto styku otěhotněla, že jí obžalovaný, když mu to sdělila, dal 100 K a nabádal ji, aby si dala provésti umělý potrat, že to odmítla, že jí pak po narození dítěte doručil neznámý muž (v němž byl později zjištěn obžalovaný B.) částku 400 K a udal, že peníze posílá A., a později že jí tentýž muž přinesl od obžalovaného A. ještě 250 K.

V přípravném vyhledávání proti M-ové byli slyšeni jako svědci oba obžalovaní. Obžalovaný A. tehdy jako svědek vypověděl, že s M-ovou vůbec nesouložil a že nikoho, zejména ani B-a, nepověřil, aby M-ové odevzdal nějaké peníze. Obžalovaný B. pak udal, že v lednu 1935 nalezl po dvakráte ve své schránce na dopisy dopis s penězi a se žádostí, aby peníze doručil M-ové, aniž bylo uvedeno, od koho a proč má M-ové peníze doručiti, že peníze doručil a že obžalovaného A. znal jen od vidění a nikdy s ním před tím nemluvil.

Obžalovaný A. byl rozsudkem okresního soudu v N. ze dne 16. listopadu 1937 uznán nemanželským otcem dítěte, narozeného dne 6. ledna 1935 z matky Jarmily M. a nevznesl proti němu opravných prostředků.

Ježto nalézací soud zjistil, že jsou uvedené svědecké výpovědi obžalovaných objektivně i subjektivně křivé, uznal oba obžalované vinnými zločinem podvodu podle §§ 197, 199, písm. a) tr. z. a obžalova-